

Прѣславъ съсь свойтъ старини
Въвъ Хемоскитѣ планини!

— — — — —

Самъ, като унесенъ стои поетътъ „подъ облака небесенъ“ и блѣноветѣ му населяватъ пуститѣ мѣста съ видения отъ миналото. Той е погълнатъ отъ тѣхъ, живѣе въ тѣхната хероическа и хубава дѣйствителностъ. Тѣ сж негови истински другари — съдържание на поетическата му самота, която го избавя отъ истинската самота срѣдъ живигѣ. Единъ отъ тѣхъ идва при „поклонника на Аполона“ и го пита: „Кажи, приятелю, какъ си? Що се замисли пакъ самси?“ Поетътъ отговаря просто и дълбоко:

— Самси? О, азъ не бѣхъ самичкъ!

Когато дойде ти едничкъ

И ме попита: ти какъ си?

Тогазъ останахъ азъ самси.

И той разказва на живия, у когото можеби е умрѣло миналото, повѣстѣта за Крумъ (Гръмъ) и Никифоръ — „Припомня стари врѣмена, народната ни старина!“ А въ тия врѣмена, когато отечеството е бивало въ опасностъ, се е водила

Война, война непримирима

За бащината ни любима,

Война противу лютий врагъ,

Нечаканъ гостенинъ недрагъ!

Миналото учи на подвигъ, родината иска бунтъ, и не може да се устои на властния имъ зовъ —

Да си развиемъ знамената,

Да свѣтне нашата земя,

Да си прославимъ имената,

Да гинатъ турски племена!

И всички треба да се призоватъ въ борба за родината — „Всички на оружје!“ Трѣбва да пламне народната любовъ, трѣбва да се намѣри нейната „искра благородна“, да се раздуха, и въ буенъ огънь трѣбва да изгаря всѣко младо сърце съ порива си къмъ свещена мѣстъ и слава. Чувството трѣбва да се въплѣти, стремежътъ трѣбва да стане подвигъ, Балканътъ, закрилникъ на всѣка свобода, трѣбва да сбере дѣцата си и да ги научи на най-хубавата смъртъ.